

Ричард Матисън

ДЯВОЛСКАТА КЪЩА

София, 2018

Преводът е направен по изданието:
Richard Matheson
Hell House
A Tor Book
Published by Tom Doherty Associates, LLC
New York

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © 1971 by Richard Matheson
Copyright renewed © 1999 by Richard Matheson

© Коста Сивов, превод, 2018
© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0372-1

РИЧАРД МАТИСЪН

ДЯВОЛСКАТА КЪЩА

Превод от английски

Коста Сивов

Отговорен редактор

Иван Атанасов

*С обич на дъщерите ми
Бетина и Алисън,
които обсебиха живота ми по един прекрасен начин.*

СЪДЪРЖАНИЕ

18 декември 1970 г.	7
20 декември 1970 г.	17
21 декември 1970 г.	21
22 декември 1970 г.	73
23 декември 1970 г.	113
24 декември 1970 г.	203

18 ДЕКЕМВРИ 1970 г.

15:17

Валеше силно от пет сутринта. *Времето е като от произведение на сестрите Бронте*, помисли си доктор Барет и потисна усмивката си. В момента се чувстваше по-скоро като герой от съвременен готически роман. Проливният дъжд, студът, двучасовото пътуване от Манхатън в една от тапицираните с черна кожа лимузини на Дойч. Безкрайното чакане в този коридор, където смутени на външен вид мъже и жени влизаха и излизаха от стаята на шефа си и от време на време му хвърляха бегли погледи.

Барет извади часовника си от джоба на жилетката и вдигна капачето му. Чакаше вече повече от час. Какво искаше Дойч от него? Навярно щеше да е нещо, свързано с парапсихологията. Вестниците и списанията, които старецът притежаваше, постоянно публикуваха статии по темата със заглавия от рода на „Завръщане от гроба“ или „Момичето, което няма да умре“. Материалите бяха сензационни, но рядко се базираха на факти.

Доктор Барет кръстоса крака с видимо усилие и потръпна от болката. Той беше висок, леко пълен мъж в средата на петдесетте. Оредяващата му руса коса беше запазила цвета си, но добре поддържаната му брада вече показваше следи от бяло. Седеше с изпънат гръб на стола с висока облегалка и гледаше вратата на стаята на Дойч. Вероятно на Едит вече ѝ беше писнало да чака долу. Съжали, че я взе със себе си, но нямаше откъде да знае, че срещата ще се проточи.

* * *

Вратата към стаята на Дойч се отвори и секретарят му Хенли се появи на прага.

– Докторе – покани го той.

Барет придърпа бастуна си, изправи се, закуцука по коридора и спря пред ниския мъж. Изчака Хенли да се обърне и да оповести:

– Доктор Барет, сър.

После мина покрай него и влезе в помещението, а секретарят затвори вратата.

Стаята беше изключително просторна и облицована с тъмна ламперия. *Светая светих на монарха*, помисли си Барет, докато крачеше по дебелия килим. Спря се до масивното легло и изгледа с любопитство седналия в него мъж. Ролф Рудолф Дойч беше осемдесет и седем годишен, плешив и толкова слаб, че черните му очи надничаха от кокалести очни кухини. Барет се усмихна.

– Добър ден – поздрави той, като се чудеше как това линеещо същество управлява цяла империя.

– Вие сте сакат. – Гласът на Дойч направо стържеше. – Никой не ми каза това.

– Моля? – настръхна Барет.

– Както и да е – срязва го старецът. – Едва ли е от значение. Моите хора ви препоръчаха. Казаха, че сте сред петимата най-добри във вашата сфера. – Дойч си пое мъчително въздух. – Възнаграждението ви ще бъде сто хиляди долара.

Барет потръпна.

– Задачата ви е да намерите доказателство.

– За какво? – попита докторът.

Дойч се поколеба, сякаш се срамуваше да отговори. Най-накрая каза:

– За живота след смъртта.

– Значи искате от мен...

– ... да разберете дали е възможен.

Барет посърна. Споменатата сума можеше да промени целия му живот. Но как би могъл да приеме подобна задача?

– Не искам лъжи – заяви Дойч. – Ще ви платя, дори отговорът да не ми хареса, стига той да е категоричен и убедителен.

Барет почувства напирашото в него отчаяние.

– Но как бих могъл да ви убедя в едното или в другото? – Чувстваше се длъжен да зададе този въпрос.

– С *факти* – отвърна сприхаво Дойч.

– И къде да ги търся? Аз съм физик¹. Занимавам се с парасихология от двацет години, но още не съм...

– Ако съществуват – прекъсна го Дойч, – ще ги намерите на единственото известно ми място, където животът след смъртта не може да бъде отречен с лека ръка. Къщата на Беласко в Мейн.

– *Дяволската къща?*

Очите на стареца проблеснаха.

– Дяволската къща – потвърди той.

* * *

Барет се развълнува.

– Мислех, че наследниците на Беласко са я запечатали след случилото се...

– Това беше преди тридесет години – сряза го отново Дойч. – Сега им трябват пари, така че купих къщата. Можете ли да отидете там в понеделник?

Барет се подвоуми, но като видя намръщената физиономия на Дойч, кимна.

– Да. – Не можеше да си позволи да пропусне такава възможност.

– Ще бъдете с още двама души – съобщи Дойч.

– Мога ли да попитам кои?

– Флорънс Танър и Бенджамин Франклин Фишър.

---

¹ Барет не е лекар, а – както сам разкрива в горното изречение – физик. Наричат го „доктор“, защото е доктор на физическите науки. – Б.р. (Всички бележки, без изрично упоменатите, са на преводача.)

Барет се опита да не показва разочарованието си. За какво ли му бяха свръхемоционална медиумка¹ спиритуалист и единственият оцелял от фиаското през 1940 г.? Зачуди се дали има достатъчно смелост да възрази. Разполагаше със своя собствена група от сензитивни и не виждаше как Флорънс Танър и Бенджамин Фишър можеха да му помогнат. Фишър беше показал невероятни способности като дете, но след онзи срив изгуби дарбата си, на няколко пъти го хващаха в измама и накрая изчезна напълно от ползрение. Барет слушаше с половин ухо обяснението на Дойч, че Флорънс Танър ще лети с него, а Фишър ще ги посрещне направо в Мейн.

Старецът забеляза разочарованието му.

– Не се безпокойте, вие ще ръководите всичко – успокои го той. – Танър ще ви придружава, защото хората ми смятат, че тя е първокласен медиум...

– Но само психически медиум – възрази Барет.

– ... а аз искам да използвате и такъв в проучването – продължи Дойч, сякаш докторът не беше казал нищо. – Присъствието на Фишър е излишно да обяснявам.

Барет кимна. Разбра, че няма да разубеди стареца. Щеше да се наложи да вземе и някой от собствените си хора, за да изпълни задачата.

– Относно разходите... – започна той, но Дойч махна с ръка.

– Уточнете подробностите с Хенли. Разполагате с неограничени ресурси.

– А време?

– Време нямате – отвърна старецът. – Искам резултати до една седмица.

Барет се ужаси.

---

¹ Медиум – човек, който може да усеща духовете и да общува с тях. В зависимост от способностите си медиумите могат да бъдат физически (те са способни да манипулират енергията на духовете, като материализират обекти, местят предмети и пр.), психически (такива са например ясночуващите и ясновидците, които интерпретират казаното или показаното от духовете), лекуващи и др.

– Приемате ли задачата или се отказвате?! – изсъска неочаквано Дойч и лицето му се изкриви в грозна гримаса. Физикът осъзна, че ако не се съгласи на момента, ще изгуби тази възможност... а *имаше* реални шансове за успех, стига машината му да бѐдеше сглобена навреме.

Той кимна.

– Нека бѐде една седмица.

15:50

– **Н**ещо друго? – попита Хенли.
Барет отново прехвърли наум всичко, което щеше да му бѐде необходимо. Списък със странните явления, наблюдавани в къщата на Беласко. Възстановяване на електричеството. Прекарване на телефонна линия. Плувният басейн и сауната да са на негово разположение. Вѐобще не обърна внимание на намръщеното изражение на дребния човечец, когато му спомена четвъртата точка. Ежедневното плуване и времето в сауната бяха задължителни за него.

– Още нещо – каза Барет, като се опита да звучи спокойно, но не успя да скрие въодушевлението си. – Трябва ми една машина. Разполагам с чертежите ѝ в апартамента си.

– Кога ви е необходима? – попита Хенли.

– Възможно най-скоро.

– Голяма ли е?

Дванадесетгодишна, помисли си Барет.

– Доста – отвърна на глас.

– Това ли е всичко?

– Поне за момента. Разбира се, не сме уточнили къде ще бѐдем настанени.

– Няколко от стаите в къщата бяха ремонтирани за целта. Една двойка от Карибу Фолс ще ви приготвя и носи храна. – На лицето на Хенли се появи тънка усмивка. – Те отказаха да спят при вас.

Барет се изправи.

– И по-добре. Само щяха да се пречат.

Хенли го поведе към вратата на библиотеката. Преди да стигнат до нея, тя рязко се отвори и на прага ѝ се появи едър мъж, който изглежда свирепо физика. Макар да беше с четиридесет години по-млад и с петдесетина килограма по-тежък от баща си, Уилям Райнхарт Дойч беше негово точно копие.

Той тресна вратата и се развика:

– Предупреждавам ви още сега, че ще сложа край на всичко това.

Барет се опули насреща му.

– Кажете ми честно – подхвана по-младият Дойч, – това е загуба на време, нали? Напишете го на лист хартия и веднага ще получите чек за хиляда долара.

Барет настръхна.

– Страхувам се, че...

– Свръхестественото не съществува, нали? – Вратът на Уилям почервения.

– Прав сте – съгласи се физикът и събеседникът му се усмихна триумфално. – Думата е „свръхнормално“¹. Естественото не може да бъде свръх...

– Къде, по дяволите, е разликата? – прекъсна го Дойч. – Всичко това са суеверия!

– Съжалявам, но не мога да се съглася с вас. – Барет мина покрай него. – А сега ви моля да ме извините.

Уилям го хвана за ръката.

– *Слушайте*, по-добре се откажете, иначе ще направя всичко възможно да не видите и цент от парите...

Барет освободи ръката си.

– Правете каквото искате – отвърна той. – Аз ще продължа да си върша работата, докато баща ви не си промени решението.

Докторът затвори вратата и продължи по коридора. След разговора с Уилям Дойч беше осъзнал, че човек, който нарича

---

¹ Свръхнормално – нещо, което надминава нормалното, но все пак е подчинено на природните закони. Свръхестественно – нещо, което няма научно обяснение, нещо мистично, тайнствено.

физическите явления суеверия, просто не е наясно със заобикалящия го свят. Доказателствата бяха необхватни...

Той се спря и се подпря на стената. Кракът отново започваше да го боли. За пръв път си даде сметка какво изпитание за състоянието му можеше да се окаже едноседмичен престой в къщата на Беласко.

Ами ако мястото наистина беше толкова зло, колкото твърдяха всички?

16:37

Ролсройсът летеше по магистралата към Манхатън.

– Това са ужасно много пари. – Едит все още не можеше да повярва.

– Не и за него – отвърна Барет. – Особено като се има предвид, че плаща за тайната на безсмъртието.

– Той трябва да е наясно, че ти не вярваш...

– Сигурен съм, че му е било обяснено – прекъсна я съпругът ѝ. Не вярваше на Дойч да му е било спестено каквото и да било за самия него. – Той не е от хората, които предприемат нещо, без предварително да се информират добре.

– Говорим за сто хиляди долара.

Барет се усмихна.

– И на мен ми е трудно да го повярвам – съгласи се той. – Ако беше майка ми, щеше да си помисли, че това е Божие чудо. Не мога да отрека, че ми се предоставя възможност да постигна двете неща, които досега не успях – да докажа теорията си и да обезпеча бъдещето ни. Какво повече мога да искам?

Едит отвърна на усмивката му с усмивка.

– Радвам се за теб, Лайънъл – каза му тя.

– Благодаря ти, скъпа. – Барет я потупа по ръката.

– Понеделник следобед значи. – Съпругата му изглеждаше обезпокоена. – Не разполагаме с много време.

– Чудех се дали да не трябва да отида сам – сподели той.

Едит се опули насреща му.

– Е, не точно сам, разбира се – разясни Барет. – Ще бъда с още двама.

– Кой ще ти готви?

– Храната е осигурена. Единственото, което ще трябва да правя, е да работя.

– Освен това винаги съм ти помагала – контрира го съпругата му.

– Така е. Просто...

– Какво?

Барет се подвоуми.

– Просто предпочитам този път да не си с мен, това е всичко.

– *Защо, Лайънъл?* – Едит се притесни, когато не получи отговор. – Аз ли съм причината?

– Разбира се, че не. – Усмивката на доктора беше някак си разсеяна. – Заради къщата е.

– Не е ли поредната от така наречените обсебени от духове сгради? – попита тя, като използва неговото определение.

– Страхувам се, че не – призна съпругът ѝ. – Всъщност това име е връх Еверест на обсебените от духове къщи, ако мога така да се изразя. Бяха направени два опита да бъде изследвана – единият през 1931, а другият през 1940 г. И двата бяха пълен провал. Осем души от участвалите в тях бяха убити, самоубиха се или полудяха. Оцеля само един, но нямам никаква представа доколко стабилно е състоянието му. Това е Бенджамин Фишър, единият от двамата, които ще бъдат с мен.

– Не се страхувам от въздействието на тази къща – продължи Барет в опит да смекчи думите си. – Повече от сигурен съм в познанията си. Просто някои неща в изследването могат да бъдат... – той сви рамене – ... малко неприятни.

– Въпреки това искаш да те оставя да отидеш там сам?

– Скъпа...

– Ами ако ти се случи нещо?

– Няма.

– А ако наистина ти се случи? Ти ще си в Мейн, а аз в Ню Йорк?

– Едит, няма за какво да се тревожиш.

– Тогава няма причина да не идвам. – Съпругата му се опита да се усмихне. – Не се страхувам, Лайънъл.

– Знам.

– Няма да ти се пречкам.

Барет въздъхна.

– Наясно съм, че не разбирам кой знае колко от работата ти, но все с нещо мога да ти бъда полезна. Например с опаковането и разтоварването на оборудването ти. Ще съм ти от помощ и при провеждането на експериментите. Ще напечатам останалата част от ръкописа ти; сам каза, че искаш да е готов до първи януари. Освен това трябва да съм с теб, когато докажеш теорията си.

Той кимна.

– Нека си помисля.

– Няма да ти се пречкам – обеща Едит. – А и има безброй неща, за които мога да ти помагам.

Съпругът ѝ кимна отново и се замисли. Повече от явно беше, че съпругата му не желае да го остави сам. Оценяваше това. Откакто се ожениха, не се бяха разделяли освен през онези три седмици през 1962, които прекара в Лондон. А и какво толкова щеше да стане? Едит беше ставала свидетел на достатъчно психически феномени, за да е свикнала с тях.

Въпреки всичко тази къща беше неизвестен фактор. Не напразно беше наречена Дяволската къща. Притежаваше достатъчно голяма сила, за да смаже физически и психически осем души, трима от които бяха учени като него.

Дори да смяташе, че познава добре тази сила, смееше ли да изложи Едит на нея?